

har simpelt hen ikke penge til det. Det er muligt, at vi under udvalgsarbejdet ved at stille spørgsmål til justitsministeren kan finde frem til, om det er noget, hvor kommunerne så kan træde til, eller om man dér skulle acceptere en større statslig finansiering.

Til sidst vil jeg godt nævne en henvendelse, som jeg sammen med et par andre kolleger her i Folketinget har fået fra en tidligere kollega, hr. Erik B. Smith, som nu er næstformand i Sammenslutningen af Psykoterapeutiske Uddannelser i Danmark, og hvori han faktisk leder opmærksomheden på, at det i hvert fald er denne sammenslutnings opfattelse, at de personer, som skal rådgive her, bør have en eller anden terapeutisk uddannelsesbaggrund. Og da han direkte har spurgt, om ikke man allerede ved førstebehandlingen kunne nævne det, gør jeg det således foranlediget. Jeg forstår også, at sammenslutningen vil søge foretræde for Retsudvalget, og så får vi lejlighed til at høre mere om, hvad der egentlig ligger deri.

Søren Søndergaard (EL):

Enhedslisten vil godt starte med at tilslutte sig intentionen bag lovforslaget, som den bl.a. er formuleret i justitsministerens skriftlige fremsættelse.

Dér hedder det bl.a., at rådgivningens formål er at hjælpe ægtefæller, der står foran separation eller skilsmisse, til selv at løse deres konflikter, og at formålet også kan være – herunder af hensyn til eventuelle børn – at bistå ægteparret til at gennemføre separationen eller skilsmissen i en mindre spændt og konfliktfyldt atmosfære.

Desværre må vi samtidig sige, at vi er noget mere forbeholdne, når det gælder lovforslagets konkrete udformning, især bemærkningerne til lovforslaget. Derfor vil vi godt pege på en række punkter – ud over dem, der allerede har været peget på – som vi mener trænger til yderligere diskussion og afklaring.

For det første må man stille det spørgsmål, hvorfor forslaget kun omfatter ægtefæller og registrerede partnere, men ikke ugifte samlevende. Justitsministeriet erkender, at ugifte samlevende kan have samme behov for rådgivning som gifte. Det står i bemærkningerne. Alligevel afviser Justitsministeriet en ordning, som også omfatter ugifte samlevende, med den begrundelse, at det vil give vanskelige problemer med hensyn til en afgrænsning af, hvilke par der vil kunne modtage rådgivning.

Det virker en smule underligt, eftersom ikke

mindre end fire statsamter har anbefalet en permanent ordning med parrådgivning, som tillige skal omfatte ugifte samlevende par. Er det ikke netop disse statsamter, som altså anbefaler det – nogle af dem i hvert fald – som skal administrere ordningen? Og kunne man ikke relativt let løse afgrænsningsproblemet i forhold til gruppen af ugifte samlevende ved f.eks. at definere den som i hvert fald bestående af dem, som har fælles børn?

For det andet er der spørgsmålet om placeringen af rådgivningen i statsamtet. Det er oplagt, at hvis en parrådgivning skal virke, må den foregå i en rimelig fortrolig og åbenhjertig atmosfære, hvor ingen af parterne behøver at opføre sig, som om de tilhørte det diplomatiske korps. Derfor er spørgsmålet selvfølgelig, hvordan man undgår, at oplysninger og synspunkter, som er givet i fortrolighed under en parrådgivning med det formål at redde et parforhold, bliver taget frem og anvendt ved en senere lejlighed, f.eks. i forbindelse med tildeling af forældremyndighed og samkvemsret efter en eventuel skilsmisse. Hvordan sikrer man vandtætte skotter mellem disse forskellige typer af opgaver i statsamtet?

For det tredje er der spørgsmålet om brugerbetalingen. Forslaget går ud på, at der skal betales 400-500 kr., inden rådgivningen påbegyndes, og i sin begrundelse for dette forslag anfører den nedsatte arbejdsgruppe, at en ordning, hvor ægtefællerne ikke skal betale for rådgivning, ikke er i overensstemmelse med princippet om, at den, der modtager en offentlig ydelse, skal betale omkostningerne herved.

Nu er vi ikke helt klar over, hvad det er for et princip, arbejdsgruppen taler om. Vi er heller ikke helt klar over, hvor det er, det er nedfældet. Det er i hvert fald ikke et princip fra grundloven, og det er heller ikke et princip fra Enhedslistens program. Det interessante er så, om det er et princip, som indgår i regeringens program. Er det f.eks. et princip for regeringen, at en person, der er så uheldig at falde og komme til skade på et sneglat fortov og køres på hospitalet i en ambulance, dvs. modtager en offentlig ydelse, skal betale omkostningerne herved? Næppe! Men hvorfor er det så et princip, som skal indgå i denne sammenhæng? Det er måske slet ikke noget princip, og skal vi så ikke også droppe det i denne sammenhæng?

Endelig er der for det fjerde og sidste spørgsmålet om gennemsækeligheden. Netop når man er i en krise og har behov for hjælp, skal det væ-